

Csak én...

Csak jöttek az évek, teltek, múltak,
A vágyak és álmok már összefonódtak.

Elment mellettünk sok-sok nyár,
De érzésed velük halványult tán?

Sokszor jelenik meg előttem kér szemed,
Megy áthatóan nézett le lelkem mélyére.
S gyöngéd csókokod, mitől elgyengültem párszor,
Vagy elvesztettem tőle az eszem, te jó Isten hányszor!

Vajon csak én érzem ezt a szörnyű kint,
Mely bizonytalanságot szül, s a pokolba taszít?
Felhozzam, ne hozzam? Vagy csak lépjek tovább?
Vagy járjam ezt az utat, mely megfakult ma már?

Megtegyem, ne tegyem? Ki tudja mi a jó...
A boldogságot remélni vagy a szabadságot üzni hajón?
Melynek vitorlájába ha belekap a szél,
Nem éri utol senki, csak én.

De ha egy vihar felborítja netán,
Ki lesz az, ki a felszínre hozza, a magány?
Kibe kapaszkodok, ki ad nekem reményt?
Mert ott már nem lesz senki más... Csak én...

Keszthelyi Nóra